

Тръгна пакъ трамвай да гони.
А пъкъ времето минава
и все по-горешо става.
Та отъ Княжево напредъ
той поема къмъ обѣдъ.
Пътътъ е предъ него чистъ,
нѣма ни единъ туристъ.
Кой го види все се смѣе:
— Поуспалъ се Чичо Пѣю.
Той поема стръмнинитъ
съ радостно сърдце въ гърдитъ.
И когато върха стигна
веселъ шапката си вдигна.
— Поздравъ, сини висини
и зелени равнини!

Ала безъ да ще подъ вежди
раницата все поглежда.
Лесно тамъ се огладнява.
— Я да хапна! — И тогава
раницата той отвори,
заразгрѣща, заобрѣща
и най-после се намръщи,
и сърдитъ си заговори:
— Чичо Пѣйо, билъ си слѣпъ,
тръгналъ си безъ соль и хлѣбъ!
Ала нищо, азъ си знамъ,
двойно въ кѣщи ще си ямъ.
А сега, като туристъ,
стига ми и въздухъ чистъ!

Лжчезаръ Станчевъ

НОВИЯТЪ РОБИНЗОНЪ

Мечталъ за тоя день отдавна,
на палавия нашъ Антонъ
поиска му се незабавно
и той да стане Робинзонъ.

Отъ курника купъ перушина
набързо нашъ Антонъ събра
и на прислужницата Гина
направи шапка отъ пера.